

[Ole Bernt Henriksen]

offentlige var tilfredse med ordningen, der da havde fungeret i et par år.

Nu er erfaringsperioden blevet nogle år længere, og selv om det stadig er mit indtryk, at ordningen fungerer gnidningsløst, har udviklingen vist, at den offentlige repræsentant er fuldstændig overflødig. Banker og sparekasser er ligesom forsikringselskaber underkastet en streng offentlig kontrol, ikke bare af tilsynet med banker og sparekasser, der bl. a. styrer pengeinstitutternes prispolitik, men også af Nationalbanken, der i høj grad styrer pengeinstitutternes pengepolitik.

Vi har ingen eksempler på, at den offentlige repræsentant har bevirket noget som helst positivt eller noget som helst negativt. Der ligger ingen kontrol i at opretholde ordningen, den er overflødig, og vi kan derfor fuldt ud støtte det foreliggende lovforslag.

Lawaetz (FP):

Jeg holdt om samme emne den 17. januar 1979, sp. 4879 ff, en fremragende ordførertale om dette emne, og hvis man har lyst, kan man jo læse den.

Nu er jeg lige ved at fortsætte rosen af industriministeren, men det vil jeg selvfølgelig være forsigtig med, efter at fru Janne Normann har udtalt, at det var et minus, at hr. Askjær Jørgensen roste industriministeren. Nu ved jeg ikke, om det skal tages bredt, således at enhver positiv udtalelse fra fremskridtspartiet går over på minussiden, for så vil jeg ikke sige noget, men ellers vil jeg takke industriministeren for en høflig og elskværdig modtagelse. Det er jo altid noget, for det sker så tit, at bare der står fremskridtspartiet på et forslag, så bliver det fejlet af bordet i løbet af nul komma nul. Det gjorde industriministeren ikke, og det har jeg da lov til at glæde mig over. Så ved jeg ikke, om det skal på minus- eller plussiden.

Ministeren var inde på formålet, og man kan diskutere, om formålet opfyldes ved at have denne offentlige repræsentation, og det er naturligvis væsentligt.

Jeg vil godt lige sige, når sparekasserne drages ind i det, at vi må erindre, at der er ændret på loven om banker og sparekasser, således at bankers og sparekassers funktioner i den grad ligner hinanden i dag, at man vist godt kan holde det udenfor. Loven trådte i

kraft for 6 år siden, og det er rigtigt, at man nu har haft tid nok til at få erfaringer.

Der er ikke blevet harceleret særlig meget over, at man igen fremsætter det samme lovforslag. Det er jeg glad for, for det er vel nok sådan, at hvis man har en eller anden idé, så bliver den ikke dårligere af at blive fremført flere gange.

En af grundene til det er at få endelig besked om, hvor f. eks. venstre og konservative står, idet de har haft forskellige opfattelser, hver gang det har været fremme. Derfor takker jeg foreløbig venstre og konservative for, at de nu ser positivt på det.

Jeg vil godt sige, at vi i princippet mener, at banker og sparekasser er fuldt ud sikre, at det er mit indtryk, at banktilsynet fungerer overordentlig effektivt og temmelig strikt. Jeg vil gerne pege på, at vi jo i dag får offentliggjort samtlige bankers og sparekassers regnskaber, om ikke andet står det i de lokale tidender. Man er vel nærmest glad for det, man praler af et godt resultat, og man vil gerne fortælle alle, hvor dygtig man er, så der er ingen grund til at tro, at der er noget, der bliver stukket under stolen i regnskaberne.

Hovedsynspunktet fra fremskridtspartiets side er, at jo mindre bureaukrati vi har, jo bedre og billigere kan man gøre tingene. Man må vise erhvervslivet den tillid, at det selv må bestemme, hvem der skal råde over dets pengeinstitutter.

En lille ting, som ikke skal tages så højtideligt, det er en konstatering: da vi sidst havde fat i listen over de af dengang handelsministeren, nu industriministeren, valgte repræsentanter – ja, det skal ikke være en beklagelse – da vi var det næststørste parti, var der ikke én fremskridtsrepræsentant, der var fundet værdig, og der er dog nogle imellem, som driver erhvervsvirksomhed og godt kunne egne sig til en sådan bestyrelse, men det er jo altså et lille sidespring. Overvægten lå og ligger på socialdemokratiet og venstre. Det beviser, at besættelsen af posterne mere sker ud fra partipolitiske hensyn end ud fra, om der er en kanon på feltet, som man godt kunne bruge, selv om der er et andet politisk stempel på ham. Men det er vel noget, vi må leve med, og som vi er vant til at leve med.

Rahbæk Møller (SF):